USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

DAWN BROWER

HARUL ÎN TIMP

ORIGINEA HARULUI

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

DAWN BROWER

HARUL ÎN TIMP

ORIGINEA HARULUI

Originea Harului
Moştenirea Dăinuie Cartea 1
Dawn Brower
Tradus de Nicoleta Nagy
Contents

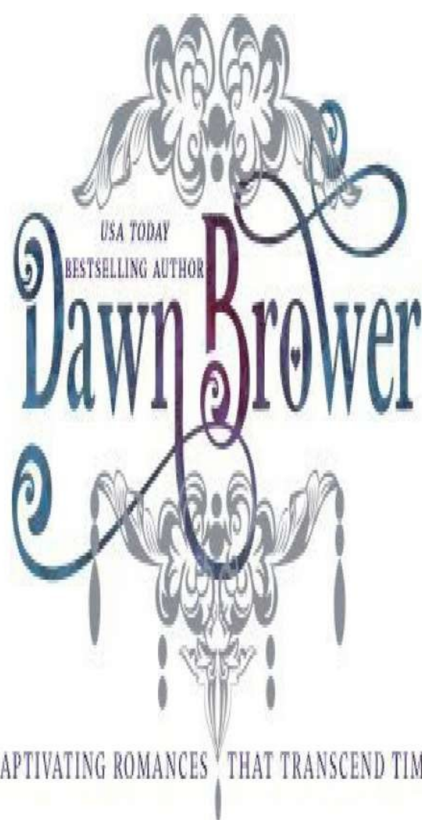
SERIA MOŞTENIREA DĂINUIE Nota AUTORULUI

Mulţumiri CAPITOLUL UNU

CAPITOLUL DOI
CAPITOLUL TREI
CAPITOLUL PATRU
CAPITOLUL CINCI
Amanda Măriei
Extras: Un sărut fermecător

Prologue Dawn Brower

Extras: Charming Her Rogue CAPITOLUL UNU DESPRE AUTOARE De asemenea autor DAWN BROWE
R
Aceasta este o operă de ficţiune. Numele, personajele, locurile şi evenimentele sunt produs al imaginaţiei autoarei sau fictive şi nu pot fi considerate reale. Orice asemănare cu locuri reale, organizaţii, sau persoane, în viaţă sau decedate, este în întregime întâmplătoare.
The Legacy's Origin Copyright © 2018 Dawn Brower
Tradus de Nicoleta Nagy
Ilustrarea coperţii de Victoria Miller
Toate drepturile rezervate. Nici o parte din această carte nu poate fi utilizată sau reprodusă electronic sau imprimată fără permisiune scrisă, cu excepţia citatelor încorporate în recenzii.
Publicată de Tektim

e

SERIA MOŞTENIREA DĂINUIE

Originea Harului de Dawn Brower Un Sărut Fermecător de Amanda Măriei

Viziuni de Plăcere de Clair Brett în Căutarea lui Sam de Rebecca Lovell Moştenirea lui Highlander de Hildie McQueen Asistentul Farmacistului de Sandra Sookoo Rapsodie şi Răzvrătire de Aubrey Wynne Un vânător, o vrăjitoare şi o scorpie de Leona Bushman Destiny's Duchess de Gemma Blackwood Fermecarea

Pungaşului de Dawn Brower Fermecarea Marchizului de Madeline Martin Sărutul lui Grimoire de Torie James Destinată Ducelui de Christina McKnight Captarea dragostei unei doamne de Tammy Andrese

nUneori se întâmplă lucruri rele asupra cărora nu ai nici un control. Când treci printr-o situaţie dificilă încearcă să vezi partea pozitivă şi păstrează speranţa că soarta va restabili echilibrul. Nimeni nu a spus că viaţa va fi uşoară, şi pentru unii este ca o bătălie după altă bătălie. Această carte este pentru toţi ceea ce se luptă cu ceva. Nu avem nici o bucurie, şi totuşi, mergem mai departe. Perseverenţa şi puterea sunt ceea ce fac viaţa suportabilă. Menţineţi-vă pe poziţii şi determinarea voastră de neclintit vă va ajuta să depăşiţi orice.

Nota AUTORULUI

Unele poveşti nu au un final fericit. Te frâng şi sfârşeşti devastat de pierdere. Această carte îţi va frânge inima, aşa că pregăteşte-te de dezolare şi deznădejde, în cuvintele editorului meu: – Mulţumesc că m-ai făcut să plâng, răutăcioaso!

Seria de cărţi Moştenirea Dăinuie este o colecţie de poveşti despre descendenţii unei familii persecutaţi în timpul vânătorii de vrăjitoare din Scoţia. Deşi familia nu este reală, şi cartea este de ficţiune, ceea ce li se întâmplă sunt lucruri prin care mulţi au trecut începând cu secolul XVI. Deşi povestea nu este una plină de bucurie, este significativă pentru a înţelege restul cărţilor din serie, mai ales prima, cea a Amandei Măriei. Sper să vă captiveze şi să continuaţi cu restul de cărţi din serie. La proiect participă autori talentaţi şi vor crea nişte poveşti uimitoare pentru voi toţi.

Mulţumiri

Multe mulţumiri artistei coperţi, Victoria Miller-nu am suficiente cuvinte pentru a-mi exprima aprecierea. Eşti fantastică întotdeauna. De asemenea, vreau să îi mulţumesc lui Elizabeth Evans-pentru că face scrisul o plăcere. îţi mulţumesc pentru ajutor şi pentru reviziuni.

Mulţumiri speciale pentru toţi autorii care au lucrat cu mine la seria Moştenirea Dăinuie. Este minunat să lucrezi cu atât de mulţi autori talentaţi. Eforturi ca acesta fac scrisul mult mai plăcut şi provocator. Efortul şi dedicaţia voastră sunt de apreciat

.CAPITOLUL UNU

Scoţia 1590

Sorcha Dalais Creag îşi ţinea fiul Lachlan aproape în timp ce se plimbau agale de-a lungul câmpului care ducea spre stâncile Nord Berwickului. Dealurile verzi coborau spre o întindere stâncoasă şi duceau la o plajă cu nisip de care se izbeau valuri în diverse nuanţe de albastru şi alb. Respiră adânc, inspirând aerul proaspăt şi bucurându-se de lucrurile simple din viaţa ei.

Soarele strălucea pe părul roşu-auriu al lui Lachlan, scoţând în evidenţă nuanţele roşii ca focul. îl moştenise de la ea, şi o parte din ea era foarte bucuroasă. Asta îl făcea mai mult al ei, şi deşi părea egoist, spera că moştenise şi alte lucruri de la ea. Harul ei îi oferea o înţelegere a oamenilor pe care altfel nu ar fi avut-o şi îi arăta motivaţiile celor din jur. Această informaţie făcea posibil să îi poată ajuta pe cei care aveau nevoie de ea. Brian ura necesitatea ei de a oferi asistenţă celor în situaţii disperate. îşi iubea soţul, dar uneori el nu o înţelegea. Empatia era înrădăcinată în sufletul ei. Nu o putea ignora nici dacă ar fi vrut.

Brian era un om bun şi le asigura o viaţă bună. Era al patrulea fiu al unui conte dar fără o moştenire. Puţinii bani pe care îi avusese îi folosise să deschidă un magazin de marfă cu puţin din toate iar Sorcha se ocupa de produsele de farmacie. Aduna ierburi şi le pregătea pentru vânzare în fiecare zi. O făcea să se simtă utilă chiar dacă la majoritatea oamenilor le era frică să fie văzuţi cumpărând ceva care ar fi putut fi asociat cu vrăjitoria.

Sorcha nu putea să-şi facă griji. Ar fi durut-o sufletul dacă nu i-ar fi ajutat. Simţea că era parte din harul ei şi nu avea cum să fugă de el. Toţi membrii familiei ei aveau un har special. Ea ajuta oamenii înţelegându-le emoţiile pentru a îi putea vindeca atât în interior cât şi în exterior. îşi asuma riscul de a fi numită vrăjitoare deoarece alternativa îi crea dureri de stomac. A ignora o afecţiune putea duce la moarte, şi nu putea trăi cu această alternativă.

Se opri să culeagă roseroot de pe marginea stâncii şi îl puse în buzunarul şorţului. Planta creştea acolo şi ajuta cu anumite boli. Sinceră să fie, nu era foarte sigură cum funcţiona, dar uneori, atunci când anumite răni se infectau şi se înroşeau, rooserootul putea fi folosit pentru a le eradica.

Lachlan alerga în spatele ei chicotind. Se întoarse şi se uită la el. Băieţelul se împiedică de propriul picior şi se rostogoli pe deal. Se ridică, dădu din cap, şi începu să alerge din nou.

— Au, băiete, spuse ea şi apoi râse. Mă termini.

Terminase de cules ierburile, şi era timpul să se întoarcă. Făcuse inventarul cu o zi înainte, şi avea tot ce îi trebuia. Sorcha avea nevoie doar de cîteva lucruri, şi mai târziu va merge în oraş să le procure.

—Ma, strigă el. Prinde-mă.

Era un joc pe care îl jucau ori de câte ori aveau posibilatea. Ea alergă după el iar râsul lui răsună în vânt. Lachlan alerga cât de repede îi permiteau picioruşele sale mici. Era un băieţel mic de cinci ani, vesel din prima zi când se născuse. Sorcha avea o viaţă binecuvântată, şi fiul ei era cea mai mare bucurie. Ar fi făcut orice pentru el.

Sorcha îşi ridică fusta şi alergă mai repede. Ajunse la Lachlan şi se aplecă să-l ridice în braţe. – Băieţelul meu cuminte, zise ea apoi îi sărută obrajii. Este timpul să faci nani.

—Nu, spuse el.

—Da, spuse ea. Băieţeii au nevoie de somn ca să crească puternici. îl strânse în braţe şi treptat nemulţumirea lui dispăru şi îşi recăpătă zâmbetul. Curând, avea un zâmbet larg şi strălucea de fericire. – Ăşa băiatul meu. Eşti gata să mergem?

El dădu din cap. – Da, ma.

L-a dus în braţe până la casa lor de pe plajă. Se îngrijea de casă singură, deşi crescuse cu servitori, tatăl ei fiind un mare nobil. Familia lor fusese întotdeauna parte din baronia Dalais. Fratele ei, Niall, era acum baronul, de când tatăl lor murise cu câţiva ani în urmă. Avea şi o soră Caitriona, care era căsătorită cu fierarul oraşului. Probabil că s-ar fi putut căsătorii cu oameni

mai înalţi, dar iubirea era mai importantă decât rangul. Familia lor avea nevoie de acea emoţie
puternică pentru a fi uniţi.

Aproape de casă Sorcha se încruntă când observă că cineva aştepta nerăbdător. De îndată l-a recunoscut. Era parohul, Tamhas Gali. Era înalt, deşirat, şi avea un tic nervos. Avea părul castaniu şi ochii maro. îşi învârtea pălăria în mână în timp ce îi aştepta să se apropie. Parohul avea ceva care Sorchei nu îi cădea bine, dar nu împărtăşise sentimentul cu nimeni. Avea o nevastă dulce care compensa pentru temperamentul lui.

—Bună ziua, îl întâmpină Sorcha. îl puse jos pe Lachlan şi întrebă:

—Ce faceţi?

—Eu sunt foarte bine, spuse parohul. Lumea în sat spune că te pricepi la medicină.

Era o limită delicată. Nu era bine să recunoască în mod deschis aptitudinile ei cu ierburi. Ar fi putut fi judecată pentru vrăjitorie. Majoritatea oamenilor nu o întrebau direct. Nu vroiau să piardă unica persoană capabilă de a îi ajuta cu afecţiunile lor. Dar parohul nu ar fi avut nici o problemă să o dea pe mâna unui vânător de vrăjitoare.

—Cine spune poveşti despre mine? întrebă ea cu grijă.

— Vă rog, spuse el apropiindu-se. O durere amestecată cu anxietate îi răsuna în voce. – Doamna mea soţie este în travaliu. Au trecut ore, şi mă tem pentru ea şi prunc.

Sorcha atât a trebuit să audă. Beitris Gali avea nevoie de ea şi ar fi făcut orice pentru a o salva. – Va trebui să-l duc pe Lachlan la Dalais Manor înainte de a veni să vă văd soţia.

—Putem să-l lăsăm pe drum, spuse arătându-i trăsura. – Trebuie să ne grăbim. Eu...

—Nu mai trebuie să spuneţi nimic, îl opri Sorcha. – îmi puteţi explica pe drum. Culesese ierburi toată dimineaţa. Multe dintre ele nu ar fi ajutat cu starea lui Beitris, dar nu voia să piardă timp sortând ceea ce avea în coş. Era mai uşor să aducă tot şi să scoată ce avea nevoie acolo.

Sorcha l-a ridicat pe Lachlan şi l-a aşezat în trăsură, apoi s-a urcat lângă el. Parohul s-a suit şi el rapid. A luat hăţurile şi le-a plesnit pentru a face caii să meargă. Trăsura s-a propulsat, lovind fiecare denivelare în drum spre Dalais Manor.

Distanţă era scurtă de la cabana Sorchei, deci nu le-a luat prea mult timp să ajungă. Impozantul conac era în familia ei de generaţii, dar era modest în comparaţie cu majoritatea caselor de nobili. Nu avea o sală de baluri, dar avea o frumoasă sufragerie. Nu puteau face petreceri mari, dar puteau să aibă oaspeţi la cină. Biblioteca mică care era şi biroul lui Niall era una dintre camere ei preferate. Setea ei de cunoaştere crescuse citind limitata colecţie de cărţi. Nu aveau o familie mare, şi nu trebuia să împartă spaţiul unde dormeau. Aveau chiar şi câteva dormitoare în plus disponibile pentru oaspeţi ocazionali. Era luxos, dar nu obscen.

Trăsura se opri în faţa conacului. Sorcha coborî şi apoi se întinse după Lachlan.

—Mă întorc imediat, îi spuse parohului şi intră.

Soţia lui Ailis, fratele ei, o întâmpină. – Sorcha, spuse ea, surprinsă. Nu ştiam că vi.

—Este soţia parohului, spuse ea. Pruncul e pe drum, şi e unul dificil. Poţi să ai grijă de Lachlan cât mă duc să o îngrijesc?

Ailis îşi muşcă buza de jos şi îşi frecă burta proeminentă. Era prima ei sarcină. Erau nerăbdători pentru sosirea pruncului în câteva luni. – Of, spuse ea. Sper să fie bine.
— Totul va fi bine, dar trebuie să plec, zise Sorcha. Lachlan, să fi cuminte cu mătuşa ta.
Lachlan se agăţă de piciorul lui Sorcha. – Vreau cu mama, spuse el.
Sorcha se aplecă şi îi sărută obrăjorii. – E timpul să faci nani, şi ţi minte ce am spus despre nani.
—O să cresc puternic, spuse el.
— Aşa este, băieţelul meu, spuse ea ciufulindu-i părul. – Mătuşa Ailis te duce să dormi.
Ailis o îmbrăţişă pe Sorcha. – Ai grijă, şopti ea. – Ar putea fi un mare risc.
Sorcha dădu din cap. – Nu o pot lăsa să moară. îşi dădea seama că era periculos să-l ajute pe paroh şi soţia sa. Dar nu putea să nu îi ajute pe cei ce aveau nevoie de ajutor. Se temea că într-o bună zi asta îi va provoca probleme. Tot ce putea face era să se roage că nu se va întâmpla niciodată, şi că de această dată totul va fi bine ca de obicei. Să o lase pe Beitris şi pruncul ei să moară pentru a se salva – ar fi o durere cu care nu ar putea trăi. A lăsat deoparte îndoielile şi a continuat. Pentru ea, nu exista o altă opţiune.
— Bine, Ailis conveni. Ştiu că nu pot să te opresc. Ar fi o pierdere de timp şi îmi e destul de greu să respir oricum. Pruncul mă presează din ce în ce mai mult.
Sorcha zâmbi. – Aşa fac. Familia ei creştea cu copilul lui Niall şi Ailis. Caitriona avea fiice gemene, Sorcha îl avea pe Lachlan, şi curând un nou prunc li se va alătura. De abia aştepta să-şi cunoască noul nepot. – Trimit vorbă când aflu mai multe, spuse ea şi se grăbi să iasă.
Parohul era în trăsură unde îl lăsase. I se vedea neliniştea şi Sorcha i-o simţea. De abia mai stătea în scaun şi ţinea hăţurile strâns. Se sui şi dădu din cap la el. Cuvintele nu erau necesare. A mişcat hăţurile şi caii au pornit la drum. Casa parohului era aproape de Dalais Manor la capătul de nord al proprietăţii. Era de datoria baronului să aibă grijă de paroh şi să le plătească cheltuielile de trai. Parohul actual preluase postul înainte ca tatăl ei să moară. Niall moştenise responsabilitatea şi nu a fost încântat.
Familia ei credea în Dumnezeu şi respecta religia lor, dar nu fuseseră niciodată zeloşi. Tamhas Gali era înverşunat împotriva vrăjitoarelor. Era în favoarea comenzii regelui ca toate vrăjitoarele în Scoţia să fie eradicate. Sorcha nu credea în magie, dar ştia că anumiţi oameni aveau daruri deosebite. Familia ei era un exemplu. Dar nu era magie. Darurile lor veneau de la o putere supremă, şi nu aveau nici o consecinţă negativă. Nimeni nu o putea convinge vreodată că erau rele.
Trăsura se opri în faţa casei. Tamhas sări jos şi priponi hăţurile de un stâlp din apropiere, apoi o conduse înăuntru. Urlete lui Beitris răsunau în toată casa. Şi se înteţeau pe măsură ce se apropiau de dormitor. Sorcha intră şi respiră adânc. Beitris era palidă, şi pielea îi era îmbibată de sudoare. Gâfâia puternic şi nici măcar nu observase când au intrat.
—Beitris, şopti Sorcha. – Cum te simţi?
îşi întoarse capul şi se uită la Sorcha. Ochii ei de un verde închis care de obicei sclipeau erau acum o nuanţă palå. Nu a spus nimic, nici măcar nu a încercat, doar s-a uitat fix la Sorcha şi căzu inconştientă. – Of, asta nu e bine deloc.
Sorcha trase plapuma care acoperea corpul transpirat al lui Beitris. Era mai rău decât credea. Cearşafurile erau pline de sânge, şi şansele ei de

supravieţuire scădeau cu fiecare secundă care trecea. Dar pruncul ar putea fi salvat. Dacă ar putea să o trezească.

—Beitris, spuse Sorcha atingându-i obrazul uşor. Poţi să deschizi ochii? A

gemut şi a deschis ochii încet. – Nu cred că pot face asta.

—Ba poţi şi o vei face, îi răspunse Sorcha. Dacă vrei să trăiască pruncul trebuie să-l împingi afară. Eşti pregătită?

Ea dădu din cap. – Nu pot.

Sorcha verifică dacă pruncul era gata să vină. Capul părea să fie blocat, şi l-a mişcat un pic pentru a o ajuta pe Beitris. Era atât de aproape şi nici măcar nu îşi dăduse seama. De ce oare nu trimise parohul după o moaşă sau ea mai devreme? Chiar a crezut că soţia sa va putea face asta singură? – împinge pruncul afară, îi spuse Sorcha.

Lacrimi căzură pe obrajii deja uzi ai lui Beitris. – Nu pot, insistă ea.

— Acum, spuse Sorcha. – Trebuie sau pruncul va muri.

Nu-i spuse că pruncul ar putea muri oricum sau că propria ei viaţă era în pericol, întâi, pruncul trebuia să se nască, şi apoi restul va depinde de soartă. Beitris a început să reacţioneze la cererea ei şi gemând împinse pruncul afară. Sorcha îl trase, şi se îngrijoră şi mai tare. Pruncul nu plângea şi nu deschise ochii.

—Este ceva în neregulă? întrebă Beitris. – Este băiat sau fată?

Voia să-i dea vestea bună că era un fiu, dar trebuia să-i dea şi vestea rea. – Nu respiră.

— Fă-l, ordonă Beitris, pe un ton plin de panică. Făcu un gest către copil. – Dă- mi-l.

Sorcha l-a curăţat şi l-a înfăşurat într-o păturică apoi i l-a dat lui Beitris. Trebuie să-l vadă, chiar dacă nu a supravieţuit. Parohul ar fi trebuit să reacţioneze mai rapid decât o făcuse. Poate astfel ar fi putut să salveze pruncul.

— Tu ai făcut asta, zise Beitris. Ar fi trăit dacă nu insistai să-l împing. Avea nevoie de mai mult timp.

Agonia şi durerea lui Beitris o învăluiră, făcând-o să-şi piardă echilibrul lovită de emoţii. Se întinse după ceva de care să se ţină dar nu găsi nimic. Dacă nu respira curând, va leşina. – Doar nu crezi asta.

Femeie, vei fi bine? Tamhas Gali îşi întrebă soţia intrând în cameră. – S-a terminat? Avea o expresie perplexă pe chip. Dus era domnul plin de anxietate care venise după ea mai devreme. Omul din faţa ei era complet diferit. Cum putea o persoană să fie un aşa amestec de emoţii contrare? Parohul era atât de crud că aproape a strivit-o. Nu îi păsa de soţia şi copilul său? Se duse la Beitris şi luă pruncul din braţele ei. – De ce nu plânge?

—Ea l-a omorât, Beitris acuză, ţipând complet isterică. – Nu a avut nici o şansă.

Tamhas îi dădu pruncul înapoi lui Beitris. – Nu ar fi trebuit să vin la tine pentru ajutor. Eşti o vrăjitoare după cum spun zvonurile. Vei plăti pentru păcatele tale. Vocea lui era acuzatoare şi amestecată cu dispreţ. Ochii i se îngustară în fante minuscule. Răutate emana din el în valuri în timp ce se îndrepta spre ea.

Ridică o oală la Sorcha şi o lovi în cap. Oasele nasului se fisurară de la lovitură, iar faţa i se umplu de sânge. Camera începu să se învârtă cu ea şi îşi pierdu controlul. Emoţiile din cameră o supraîncărcaseră şi – împreună cu lovitura-o doborâră. Privirea i se întunecă şi rămase pradă omului care se temuse că va fi sfârşitul ei.

CAPITOLUL DOI

Caitriona avea viziuni când se aştepta mai puţin. Câteodată le înţelegea sensul dar alte dăţi erau atât de întunecate că putea doar să ghicească. De cele mai multe ori erau lucruri care încă nu se întâmplaseră, dar din când în când era un crâmpei din trecut, ca şi când o forţă încerca să o oprească să facă aceeaşi greşeală. Oricum, Caitriona Dalais Guaire, întotdeauna lua ceea ce i se arăta în serios.

Aşa că în timp ce stătea în cabană cu micuţele gemene, brodând în soarele după- amiazei, se opri să observe viziunea ce o învălui. Viziunea era mai mult o serie de imagini care nu însemnau mare lucru pentru ea şi prima a fost a surorii ei dragi, Sorcha, cu un prunc în braţe. Camera îi era necunoscută, dar persoanele erau parohul şi soţia sa.

Următoarea a fost a atelierului de fierărie a soţului ei. Caitriona se afla în mijlocul atelierului iar soarele apunea şi purta aceeaşi rochie-sugerând că ceva se va întâmpla mai târziu în ziua aceea. Se uită în sus cum cineva se apropia, pumnul lor pregătit să lovească. Simţii durerea loviturii chiar şi prin viziune. O durea, dar îşi putea da seama că fiind o viziune îi diminuase intensitatea. Dacă s- ar fi întâmplat cu adevărat, probabil că şi-ar fi pierdut conştiinţa. Dacă ar putea împiedica să se întâmple, ar face-o.

Următoarea viziune a fost a soţul ei. Era la marginea câmpului care ducea la Dalais Manor. O mulţime de săteni furioşi înainta pe el. Torţe luminau cerul întunecat în timp ce băteau cu putere în uşă. Fratele ei, Niall, deschise uşa şi li se adresă. La scurt timp îl târau afară. Fratele ei nu se opunea şi părea să-şi accepte soarta.

Teamă se răspândi în stomacul ei ca un foc scăpat de sub control ce consuma totul în calea lui. Dacă asta urma să vină... înghiţii greu în timp ce următoarea imagine apăru. Era Ailis. Era ghemuită într-o pivniţă ascunsă în conacul Dalais. îi ţinea pe Lachlan şi gemeni în braţe. O lacrimă i se rostogoli pe obraz. Ailis îşi ridică mâna şi şi-o şterse. Se aplecă şi sărută copiii, şoptindu-le ceva. Ridică un deget la gură drept semn să nu facă gălăgie. Cu siguranţă se ascundeau.

De ce, nu îşi putea da seama. Caitriona nu înţelegea motivul pentru care sătenii l- au luat pe fratele ei. Ailis părea atât de îngrozită uitându-se în sus la zăvorul tras al pivniţei. O căutau sătenii şi pe ea şi pe cei mici? Cine o să îi protejeze? în acel moment şi-a dat seama ce trebuia să facă. Toate imaginile mai puţin cea cu Sorcha erau din aceeaşi zi mai târziu. Cea cu Sorcha era probabil din trecut, şi restul din viitor.

Ar putea face ceva pentru a-i ajuta pe fratele ei şi soţia lui. Poate ar putea să se salveze şi pe ea însăşi. Numai Dumnezeu ar fi putut-o ajuta pe draga ei surioară acum. îi era groază de ce soartă ar putea avea Sorcha, şi nici nu se putea gândi la asta. Oamenii se tem de ceea ce nu înţeleg, şi Sorcha va plăti un preţul pentru superstiţiile ei.

Caitriona sării în picioare şi strigă la fete:

—Mergem la Dalais astăzi. Fetele au sărit fericite şi au pornit spre conac. Le va lua mai puţin de o jumătate de oră, dar părea că le va lua toată ziua. Fiicele sale erau identice inclusiv la gropiţa din obrazul stâng şi părul blond care le cădea peste urechi în bucle. Aveau doar patru ani. Soţul ei spunea că seamănă cu ea şi că vor fura inimile tuturor flăcăilor. Aveau pielea ei, dar nu vedea nimic altceva din ea în ele.

—Mama, spuse micuţa Moire.

—Da, draga mea, răspunse ea.

—Se va juca cu noi unchiul Niall?

Fiicele ei îşi iubeau unchiul. Le acorda foarte multă atenţie ori de câte ori vizitau. Niall era frate geamăn cu Caitriona, şi aveau o conecţie specială. Acea conecţie se transferase şi la fiicele ei.

— îl iubesc pe unchiul Niall, spuse fericită Lili.

—Se va bucura că vreţi să îl vedeţi, spuse ea. Dar nu ştiu ce planurile are pentru astăzi. O să vedem.

Se ruga să aibă suficient timp să meargă la Dalais, şi apoi la fierărie. Caitriona se temea că dacă nu vorbea cu Daniel, va plăti preţul apărut în viziune. Nu s-ar putea ierta dacă era rănit în locul ei. Trebuia să împiedice-totul.

Dalais apăru la orizont. Casa familiei a avut întotdeauna un loc special în inima ei. Cum ar fi putut să nu aibă? Crescuse în sălile ei sfinte. Mama ei murise dându-le naştere ei şi lui Niall – erau gemeni, dar nu identici ca fiicele sale. Sorcha era cea mai mare şi întotdeauna se îngrijise de ei. Au avut o dădacă care i-a îngrijit, dar Sorcha era inima lor. Tatăl lor nu s-a interesat prea mult de ei. Erau atât de aproape de a ajunge la destinaţie. încă câţiva paşi şi era în casă, şi spera să-l găsească pe Niall acolo.

Urcă treptele cu gemenele lângă ea şi la scurt timp erau sus la uşă. Caitriona deschise uşa şi lăsă gemenele înăuntru. – Ailis, strigă ea. Câteva clipe mai târziu, Ailis ieşi cu Lachlan. Caitriona se încruntă confuză. – Sorcha a fost aici deja? Spera să se înşele.

—Da, răspunse Ailis. – L-a a adus pe micuţ acum câteva ore. Soţia parohului naşte.

Viziunea cu Sorcha se întâmplase deja. Caitriona nu prea înţelegea. Ce avea de a face naşterea unui prunc cu celelalte viziuni? Singura legătură între fierărie şi mulţimea de săteni la Dalais era familia ei. – Poţi să ai grijă şi de micuţele mele? Am ceva important de făcut. Spera că nu împlinea profeţia în loc să o oprească. Deşi, oricum, nu avea nici o importanţă atâta timp cât fetele erau în siguranţă – erau mai importante decât propria ei viaţă.

—Da, pot, răspunse ea. E practică bune pentru atunci când o să vină pruncul meu. îşi trecu mâna peste burtă.

—Ce face nepoţelul meu? Caitriona îşi puse mâna pe burta lui Ailis. Pruncul se mişcă şi ea râse. – O să fie un bărbat puternic. Caitriona avusese o viziune cu pruncul lui Ailis după se născuse. Stătea lângă pătuţul lui zâmbind la el. S-a uitat la cineva şi i-a rostit numele. Când Caitriona a pomenit numele din viziune, le-a plăcut lui Ailis şi Niall. Nu au mai îndrăznit să îl pomenească de teamă să nu se întâmple ceva. îl vor pomeni când va veni pe lume pentru a sărbători naşterea lui. – Mă întorc îndată ce pot.

Ailis dădu din cap. – Te aşteptăm. Du-te, fetele o să fie bine aici cu mine şi Lachlan.

Caitriona dădu din cap şi se îndreptă spre uşă calmă, deşi totul în interiorul ei ţipa să alerge cât mai repede la fierărie – la Daniel. Dar, nu voia să le sperie pe fete sau Ailis. Fetele erau prea mici să înţeleagă viziunea dar Caitriona şi-ar da seama imediat că ceva nu era bine. Aşa că a aşteptat să se îndepărteze puţin de conac până când nu a mai putut rezista. Apoi, a fugit cât de repede au ţinut-o picioarele. îşi dorea să fi avut o trăsură. Ar fi bine dacă ar ajunge mai repede. Dar, din păcate nu era posibil. Trebuia să folosească ce avea şi spera să fie suficient. Oraşul era la câteva mile de Dalais.

Nu s-a oprit odată, până când a ajuns la marginea satului şi a încetinit. Mergând pe stradă se uita cu grijă la săteni. Nimeni nu se uita la ea, şi a respirat uşurată. Nu era prea târziu. Dar, dintr-o dată ceva i-a atras atenţia. Un grup de oameni se forma în jurul intrării curţii bisericii. Parohul striga la ei, şi ei strigau înapoi. Teama pe care o simţise mai devreme reveni în plină forţă. Ce făcea parohul? De ce nu era acasă cu nevasta lui?
Caitriona se grăbi şi intră în fierărie. Indiferent de ceea ce se întâmpla, nu va putea face nimic pentru a o opri. Nu putea face nimic cu excepţia de a se asigura că totul era pe calea corectă. O lovi o durere de cap când o imagine a surorii ei i se arătă. Avea buzele însângerate iar pe obrazul stâng i se forma o vânătaie roşie- albastră-verde. Avea lacrimi în ochi şi suspine rezonau în jurul ei. împrejurimile lăsau de dorit. Camera era întunecată, umedă şi mizerabilă. O fereastră mică dădea puţină lumină. Caitriona îndepărtă imaginile şi-şi ridică mâna la piept încercând să-şi calmeze bătăile rapide ale inimii. Draga ei surioară... Sorcha era deja pierdută. Să se salveze pe ea era de asemenea exclus. Putea doar să îşi salveze copiii şi soţul. Va trebui să fie împăcată cu ideea. Un nod i se formă în gât şi î-l înghiţii. Nu avea timp să-şi plângă de milă.
—Daniel, strigă ea.
— Aici, în spate, răspunse el.
Merse în camera din spate unde el lucra la un mic pumnal. Daniel îl ţinea cu un cleşte şi—1 bătea cu un ciocan. î-l cufundă într-un butoi cu apă şi apoi îl puse pe o masă de piatră, studiindu-i manopera.
—Daniel, se apropie. – Te uiţi la mine te rog?
Soţul ei era un om puternic. Dintotdeauna îl văzuse frumos şi puternic. Orele lungi de bătut metale în diverse forme îi modelaseră şi muşchii în opere de artă.
îi aprecia trupul şi chipul minunat, dar nu asta o făcuse să se îndrăgostească de el. Natura lui generoasă şi bunătatea înnăscută fuseseră ceea ce a atras-o la el. Când a curtat-o cu farmecul şi zâmbetul ademenitor, a fost pierdută. Nu mai exista alt bărbat pentru ea. Nu conta că era de clasă mai joasă şi că nu va fi niciodată o mare doamnă. Rangurile nu o interesaseră niciodată. îl va iubi întotdeauna.
—De ce ai nevoie, drăguţă? întrebă el lucrând în continuare. Tonul lui cald răsuna cu dragostea lui pentru ea. Nu o ignora complet niciodată. Aveau o conecţie puternică.
— Am avut o viziune, îi spuse ea.
Doar atât a trebuit să audă pentru a lăsa pumnalul deoparte şi veni la ea. – Ce ai văzut? Toată lumea în familie îi lua viziunile în serios. Aveau suficientă experienţă pentru a şti că ceea viziunile ei preziceau viitorul. – Eşti palidă iubito. Este atât de grav?
Dădu din cap şi respiră adânc pentru a-şi abţine lacrimile. Aceasta era ultima dată când îşi va vedea minunatul soţ. Caitriona dorea să păstreze memoria acestui moment. Bunătatea lui, preocuparea, iubirea... Se aplecă şi îl sărută. Căldura buzelor lui îi amelioră fiorul ce o pătrundea. – Nu am timp să-ţi explic tot, spuse şi se trase înapoi. Trebuie să faci ce îţi spun.
—Bine, spuse el.
—Du-te la Dalais, spuse ea. Acum, cât mai e timp încă. Trebuie să o salvezi pe Ailis şi pe copiii.

El se încruntă. – Fetele?

—Da, răspunse ea. Şi Lachlan.

— Unde este fratele tău?

Ea dădu din cap. Nu avea timp să-i dea detalii. Nu o întrebase pe Ailis unde era Niall când fusese la Dalais. Nu îi trecuse prin cap. Când şi-a dat seama de conexiuni a trebuit să acţioneze repede. în graba ei, nu se gândise la toate detaliile. Acum realiza că ar fi trebuit să-i spună şi lui Ailis despre viziune.

— Vezi tu când ajungi, spuse ea.

Dacă îi dădea prea multe detalii l-ar putea împiedica să facă ceea ce trebuia să facă. Nu putea şti că atunci când va sosi va vedea mulţimea plecând cu Niall. Poate va încerca să se grăbească şi să încerce să-l salveze. Mulţimea îi va lua pe ambii. Daniel trebuia să o salveze pe Ailis şi copiii. Ei erau mult mai importanţi.

— Tu unde te duci? întrebă el.

— Trebuie să o găsesc pe Sorcha, minţii ea. Avea un sentiment că o va vedea curând, dar nu într-un mediu primitor. Se temea de acel moment mai mult decât ar putea spune. Va fi plin de durere şi teroare mai mult de cât îşi dorea să se gândească. Soarta ei fusese pecetiuită cu mult timp înainte de a avea viziunea. îi frângea inima şi îi sfâşia sufletul. Acestea erau ultimele ei secunde cu omul pe care îl iubea. Probabil că nu îl va mai vedea niciodată, nici pe el nici pe dragele ei fete. Trebuia să-l protejeze, şi pe fiicele lor. Nu putea face nimic despre soarta ei, dar putea să încerce să le asigure lor supravieţuirea. – Promite-mi că îi vei salva.

—Da, spuse el. Apoi se aplecă şi o sărută. – Vor fi bine, dragostea mea. Nu îţi face griji.

—Pivniţa din spatele bucătăriei, spuse ea. – Intră acolo când este liber.

Cu aceste cuvinte, el plecă pe uşa din dos. Uşa se închise în urma lui, şi câteva clipe mai târziu, auzii uşa din faţă deschizându-se. Se întoarse şi i se întâlni privirea cu Ellair Friseal, unul din prietenii apropiaţi ai parohului. Era maliţios şi abuza de toată lumea şi tot în jurul lui.

—Ellair, spuse ea, surprinsă. – Dacă îl cauţi pe Daniel, a închis. Are o urgenţă de familie. Era după-amiază şi soţul ei aproape niciodată nu închisese aşa de devreme. Spera ca Ellair să plece fără nici un incident, dar se îndoia că venise pentru serviciile lui Daniel.

— Am să vorbesc cu soţul tău mai târziu, spuse el. – Pe tine te căutam. Te-am văzut venind în direcţia asta. Ne salvează timp să te căutăm mai târziu. Apoi îşi ridică pumnul şi o lovi în faţă. El era cel din viziune... nu a fost surprinsă, dar sperase să evite durerea loviturii. Din păcate, a durut mai tare decât în viziune. A văzut negru şi a căzut la pământ.

CAPITOLUL TREI

Niall, baron de Dalais stătea pe cal şi cerceta terenul. Lucrurile mergeau bine şi se aştepta că recolta va fi bună la sfârşitul lunii. Petrecuse toată ziua vorbind cu fermierii pentru a se asigura că au tot ce le trebuie. îi cunoştea de când era un băieţel şi preluase o mare parte din responsabilităţi de când era foarte tânăr. Tatăl său încetul cu încetul îşi pierduse interesul de a se ocupa de proprietate şi îi dăduse control complet cu ani înainte de a muri.

Uneori, responsabilităţile erau o adevărată povară. Erau zile când îşi dorea să-şi ducă familia cât mai departe de acolo. Schimbările din Scoţia îl deranjau la un nivel visceral. îl durea adânc în interior când vedea cum se deteriorau oamenii din jur. Foloseau noua vânătoare de vrăjitoare drept motiv să persecute oameni nevinovaţi în numele lui Dumnezeu. Propriile lor inimi pline de ură demonstrau adevărata lor credinţă, şi nici nu îşi dădeau seama. Le vedea răutatea înconjurându-le sufletele.

în distanţă răsunară strigăte care îi atraseră atenţia. Se întoarse spre sunete şi observă un grup mare de oameni îndreptându-se spre Dalais Manor. Intenţiile lor erau evidente, nu datorită ţipetelor, ci datorită nuanţei de roşu aprins din jurul lor. Furia şi răutatea debordau, colorând fiecare membru al mulţimii. Niall porni în galop spre conac. Trebuia să ajungă înaintea lor. Nu ştia de ce se îndreptau spre casa lui, dar trebuia să fie acolo să o protejeze pe Ailis şi fiul lor ne născut.

Se opri în faţa conacului, se dădu jos de pe cal şi îl priponi rapid. Niall se repezi înăuntru şi se îndreptă spre camera unde Ailis de obicei broda. Dar, nu era acolo. Inima îi bătea puternic. Ieşii din cameră şi se îndreptă spre scară.

— Ailis, strigă el.

— Aici, strigă ea înapoi.

Urcă scările rapid. Pregătea camera copilului? De ce era în acea cameră? Când intră, fu surprins să le vadă pe nepoate şi Lachlan cu ea. Soţia lui tocmai le spunea o poveste de aventură şi de vitejie.

— Ailis, zise el cu un ton grav. – Trebuie să vorbesc cu tine acum.

—Poţi să aştepţi?

—Nu, spuse el. – Adu copiii şi vino cu mine.

Ailis nu s-a mişcat. îşi ţuguie buzele, în semn de nemulţumire. – Au avut o zi lungă şi trebuie să se odihnească.

Dar nu era timp. Trebuia să îi facă să se mişte. Mulţimea va fi acolo de îndată, şi când ajungeau... Niall dădu din cap. Nu vroia să-şi imagineze ce se putea întâmpla dacă intrau în casă. Ailis şi copiii trebuiau să fie în siguranţă. Ei erau singurul lucru important acum.

—Ştiu că sunt obosiţi, iubire, zise el încet. – Dar nu aş face asta dacă nu ar fi necesar.

Niall nu a aşteptat un răspuns. S-a dus la pat şi le-a luat în braţe pe Moire şi Lili. Ailis l-a ridicat pe Lachlan şi a ieşit după el. îi duse jos pe scările servitorilor în bucătărie, apoi deschise uşa cămări. în spate, era un inel de alamă care deschidea uşa pivniţei. Nu foloseau această parte a casei prea des. Niall nu îşi permitea să aibă servitori. O femeie venea de trei ori pe săptămână să o ajute pe Ailis cu curăţenia dar în general soţia sa se îngrijea de casă.

Puse fetele jos şi ridică inelul. – Trebuie să intraţi aici, spuse el.

—De ce? întrebă Ailis. Mâinile începură să-i tremure, şi o cuprinse panica. Se uită în jur ca şi când încerca să îşi dea seama care era urgenţa. Soţia lui nu era atât de naivă să nu îşi dea seama că surorile lui avuseseră un motiv întemeiat să-i lase copiii în grijă. Nu era prima dată, dar de obicei o anunţau din timp. Niall nu se aştepta să îi găsească acolo şi rar petreceau noaptea la ei. Caitriona şi Sorcha nu se separau de copii cu uşurinţă. Nu le-ar fi lăsat la Dalais dacă nu erau în pericol, iar acum acelaşi pericol se îndrepta spre uşa lor. – Ce se întâmplă?

—O mulţime furioasă se îndreaptă spre casă. Nu ştiu încă ce vor, dar nu vreau să fiţi în pericol.

Se prinse de cămaşa lui îngrozită. – Sorcha a venit să mă întrebe dacă pot avea grijă de Lachlan. Se ducea să o ajute pe soţia parohului să nască.

Niall îşi dădu seama imediat de ceea ce se întâmpla. Dacă Sorcha îşi folosise darurile, ar fi fost identificată imediat drept vrăjitoare de cei care credeau în astfel de lucruri. – Acum cât timp a fost asta?

—După-amiază devreme, spuse ea. – La scurt timp după a venit Caitriona. M-a rugat să am grijă de fete. A avut o viziune.
Niall blestemă în şoaptă. Nu era un semn bun deloc. Probabil avea o idee de ceea ce urma. – Ţi-a spus ceva?
Ailis dădu din cap. – Nu mi-a spus că a avut o viziune. Dar se putea vedea pe chipul ei. Se grăbea să ajungă undeva şi m-am gândit că va explica atunci când va putea. Şti cum sunt viziunile ei.
Bătăi puternice răsunară în uşă. Grupul furios sosise. Nu mai aveau timp să vorbească. Niall o sărută rapid. Va trata cu mulţimea şi apoi va vedea ce s-a întâmplat cu surorile sale. Nu putea să facă decât un singur lucru în acel moment şi era mai important ca Ailis şi micuţii să fie în siguranţă. – Repede, intraţi aici. Când este sigur, vă deschid să ieşiţi.
Ailis nu s-a opus de această dată. Coborî în pivniţă şi se întinse să-i ajute pe micuţi. întâi i-o dădu pe Moire, apoi pe sora geamănă, Lili şi în final pe Lachlan. Apoi închise capacul şi puse un covor peste. Dacă percheziţionează casa nu se vor gândi să caute acolo. Ailis putea ieşi după un timp dacă era necesar şi nu avea de ales. Niall ura ideea de a o lăsă acolo dar, dacă voia să le salveze viaţă nu avea de ales.
Plecă şi se îndreptă spre partea din faţă a casei. Când ajunse în salon, se deschise uşa şi intră Tamhas Gali. Câţiva bărbaţi în urma lui. Luceau roşu şi furia lor aproape îl doborî pe Niall. Atât de multă ură impregna sufletele acestor bărbaţi. Cum puteau să se suporte pe ei înşişi?
—Intraţi des neinvitaţi? Niall se încruntă. – Cu ce vă pot ajuta?
— Unde este nevasta ta? întrebă Tamhas.
—Nu este acasă, minţi Niall. Nu îi plăcea să mintă, dar ar fi făcut orice pentru iubirea lui. – îşi vizitează familia în Edinburgh. Ce nevoie aveţi de ea?
— Trebuie să vorbim cu ea, spuse Tamhas. – Cheam-o. Nu vrem să îi facem nimic. Era aici când am fost mai devreme. Este foarte important.
Minciunile i-au schimbat culoarea din roşu în galben. Dacă o găsea pe Ailis, cu siguranţă îi va face rău. Niall ar fi murit înainte de a-i spune unde să o găsească pe iubita lui. Nu aveau cum să o găsească, iar ea ar dispărea cu mult înainte de a îşi da seama că fusese în Dalais tot acest timp.
—După cum v-am spus, zise el calm. – A plecat acum ceva timp. După ce aţi trecut pe aici. Spera ca parohul să-l creadă. Viaţa ei şi a copiilor depindea de asta. – Puteţi pleca acum.
Tamhas se uită împrejur şi apoi zâmbi la el cu răutate. – Vorbim cu ea mai târziu. Nu cred să fi ajuns prea departe. Tamhas răspunse cu dispreţ. Rânji şi întâlni privirea lui Niall. – Tu vi cu noi.
El ridică o sprânceană batjocoritor. – Cu ce autoritate? Sunt cel mai mare în rang în acest judeţ. Nu răspund de voi.
Dar nu conta. Era baron, dar gloatei nu îi păsa. O putea vedea în ochii lor, chiar şi fără harul lui special. Erau însetaţi de sânge, şi îl voiau mort. Probabil că deja îi capturaseră surorile. Ce aveau împotriva întregii familii nu ştia. Dacă Sorcha şi-a folosit harul vindecător pe soţia parohului...
Parohul nu îl plăcea nici pe el nici pe surorile sale şi o spunea oricui îl asculta. Ceva trebuie să se fi întâmplat care să îi ofere oportunitatea mult dorită de a acţiona împotriva lor. Niall nu ştia ce descoperise parohul. Oricum, nu era de bine, şi familia lui va plăti preţul. îşi imagina că Tamhas plănuise totul. Parohul era maliţios până în străfundul sufletului, şi Niall îşi dăduse seama de când îl cunoscuse. îşi avertizase surorile de natura lui mârşavă şi le avertizase să-l evite. Dar Sorcha cu suflet ei bun credea că poate fi salvat. Dar asemenea om nu putea fi ajutat; nu mai putea fi salvat.

—Răspund la o autoritate mai mare decât a ta, spuse parohul batjocoritor. – Prin decretul regelui, toţi cei suspectaţi de vrăjitorie sunt judecaţi, şi condamnaţi la moarte dacă sunt găsiţi vinovaţi.
Discursul aproape că îl făcea pe Niall să râdă. Pentru o secundă, a crezut că îl va menţiona pe Dumnezeu drept autoritate superioară. Doar era de datoria lui să vorbească în numele lui Dumnezeu. Dar nu, în schimb folosea superstiţiile regelui pentru propriile-i planuri mârşave. Niall nu era surprins deloc. – Mă suspectezi pe mine de aceste absurdităţi vrăjitoreşti? Ce dovezi ai împotriva mea?
Nu făcuse nimic care să îi dea acestui om, sau ori cui altcuiva, vre-un indiciu că ar avea un har special. Familia lor avusese grijă să nu spună nimănui din afară despre harul lor. Micuţii şi ei începuseră să dea semne că îl moşteniseră. De aceea Caitriona şi Sorcha hotărâseră să nu îi dea la şcoală până când îi puteau învăţa cum să şi le ascundă.
— Le avem deja pe surorile tale şi în curând îşi vor mărturisi păcatele, declară Tamhas. – Nu avem nevoie decât de un semn pentru a dovedi că sunteţi vrăjitori. Dacă ai semnul diavolului, eşti blestemat.
Depre ce vorbea? Nu exista astfel de semn... apoi îşi aminti. Cu toţii aveau semne din naştere. Erau unice dar similare în acelaşi timp. Era un semn roşu în formă de cerc. Şi fiecare dintre ei aveau un vârf de stea dar în altă direcţie. Al lui era în partea de sus a cercului, al lui Sorcha în stânga jos, şi al lui Caitriona în dreapta jos. Dacă ar fi fost suprapuse formau un triunghi peste cerc. Cei trei formau un întreg...
— L-am găsit deja pe umărul stâng al lui Sorcha, spuse Tamhas mândru. – Ellair Friseal o aduce pe Caitriona. Vom găsi şi semnul ei. Ar fi mai bine să ni-l arăţi pe al tău de bună voie.
Semnul Caitrionei era pe gleznă. Iar al lui era pe coapsă. Nu avea de gând să se dezbrace în faţa acestor oameni şi să li-l arate. – Trebuie să declin oferta ridicolă.

—Cum vrei, spuse Tamhas. – Ne vei arăta curând. Niall îşi acceptă soarta.
Oamenii îl atacară şi începură să îi tragă hainele. Nu avea cum să îi oprească. L- au târât după ei jumătate dezbrăcat şi nu s-au oprit până la biserică. Aici, l-au închis într-o cameră murdară. Se uită în sus şi întâlni ochii surorilor lui. Caitriona şi Sorcha de asemenea aveau îmbrăcămintea sfâşiată şi ambele aveau vânătăi pe faţă. Au plâns la vederea lui, iar el le-a luat în braţe. Şi-a dat seama de soarta lor tragică şi întregul corp i-a fost învăluit de tristeţe. Niall nu înţelegea de ce soarta lor era aşa de teribilă; dar, era sigur de un lucru. Surorile lui aveau

nevoie de el şi va trebui să găsească cumva puterea de a le ajuta să treacă prin iminentul dezastru. Pentru că acesta era doar începutul, şi se temea că situaţia se va înrăutăţi

.CAPITOLUL PATRU

S-a întunecat la scurt timp după ce a plecat de la fierărie înspre Dalais Manor. Daniel mergea lent, nesigur dacă să se grăbească sau nu. Viziunile Caitionei nu puteau fi ignorate. Harul ei îi salvase deja viaţa odată. Dar nici nu îşi putea imagina ce i s-ar putea întâmpla dacă cineva ar fi aflat despre

harul ei. Când ea îi spunea să facă ceva, nu se îndoia de motivele ei chiar şi atunci când îşi putea da seama că era o situaţie serioasă.
Soţia lui era frumoasă şi bună-Daniel s-a îndrăgostit de ea imediat ce a cunoscut- o şi nu doar pentru că era frumoasă. Deşi, a fost un factor – Caitriona avea ochi albaşti închis, păr blond şi curbe. Nu îşi putea lua ochii de la ea. Soţia lui era frumoasă nu doar fizic dar şi ca persoană. A fost frumuseţea ei ceea ce i-a atras atenţia la început, dar bunătatea ei i-a cucerit inima.
Toată familia Dalais avea un har special. Era un secret care a devenit secretul lui odată ce a intrat în familie şi înţelegea de ce trebuie să fie aşa. Regele se întorsese din călătoriile lui plin de superstiţii. Şi vânătoarea de vrăjitori se întinsese chiar şi în afara Scoţiei.
Niciunul din membrii familiei Dalais erau vrăjiori. Nu se închinau nici unei forţe întunecate şi nici nu aveau abilităţi magice. Dacă într-adevăr erau un grup de vrăjitori atunci Ailis, Brian şi el ar fi fost implicaţi. Dacă superstiţioşii deveneau suficient de paranoici probabil că ar acuza chiar şi copiii. Şi ei chiar că erau cei mai inocenţi. Nu aleseseră în ce familie să se nască. Harul începea deja să se manifeste în ei. Moire avea darul viziunii iar Lili pe cel al sensibilităţii.
Catroina spunea că Lili începea să devină empată ca şi Sorcha. Era conectată la emoţiile tuturor celor din jur. începea să plângă fără motiv destul de des şi să-şi îmbrăţişeze mama. Lachlan era plin de energie. Nu erau siguri dar credeau că era posibil să aibă mai mult de o abilitate. Deciseseră doar să-l ţină sub observaţie. Un har era deja greu de controlat, mai multe ar fi fost o adevărată provocare.
Daniel trecu dealul şi se opri brusc. Putea vedea la distanţă torţe luminând cerul. Iar strigătele mulţimii îi dădură fiori. Oare de aceea îl trimisese Caitriona? îi spusese doar că o să vadă odată ce ajunge. Fetiţele lui dragi erau în Dalais Manor
iar mulţimea aceea nu părea să aibă intenţii bune. Dacă le făcuseră ceva... Ce fel de oameni ar putea răni copii? Aceştia păreau în stare să omoare pe oricine în calea lor. Dacă ar încerca să îi oprească l-ar omorî şi nu ar mai putea să ajute pe nimeni. Caitriona îi spusese să o salveze pe Ailis şi copiii. Nu îl menţionase şi pe fratele ei.
Mulţimea se bulucii în casă. Daniel nu îşi putea lua ochii de la această scenă horifică. Strigau din ce în ce mai tare şi distrugeau tot ce le ieşea în cale. Dacă îi vor da foc? Daniel spera să nu se ajungă la asta. Spera că ar fi fost avertizat în această privinţă de Caitriona. Atenţia i se îndreptă acum spre intrare. Parohul era liderul mulţimii şi aveau un bărbat în posesie. întâi l-au scos din casă apoi au început să-l târâie. Hainele îi erau rupte şi faţa aproape de necunoscut dar Daniel îşi dădu seama imediat cine era.
Scoase o răsuflare de durere. I se întoarse stomacul şi dintr-o dată realiză de ce Caitriona nu venise cu el. Secretul lor fusese descoperit şi erau judecaţi pentru vrăjitorie. Scumpa lui soţie îl salvase pe el în loc de ea. Nu a fugit. Cât şi-ar dori să o fi făcut... Dar a ales să îl salveze pe el şi copiii. Ailis... Era gravidă cu primul ei copil. Era moştenitorul Dalaisului. Din nefericire probabil nu va mai rămâne mare lucru de moştenit odată ce judecata de vrăjitoare se va termina. Probabil că vor aresta pe toţi cei din familia acuzată. Nu erau în siguranţă şi Caitriona încercase să prevină arestul lui şi al copiiilor. Cu siguranţă nu i-ar fi oprit nimic în a o răni pe Ailis, chiar dacă era gravidă.

Mulţimea, fericită de captură se îndrepta acum înspre el. Se ascunse după un copac încercând să-şi calmeze băile rapide ale inimii Şi îi aşteptă să treacă. Stomacul îl durea şi i se umplea de anxietate. De ce nu îi spusese soţia lui ce urma să se întâmple? Probabil pentru că ştia că nu ar fi lăsat-o în urmă. Era convins că ea era în pericol. Atacaseră Dalais – lordul cel mai înalt în rang din regiune. Asta însemna că nimeni nu era în siguranţă şi că întreaga familie se confrunta cu un pericol iminent. Dar nu avea timp să se gândească la asta sau să se întoarcă după soţia lui. îl însărcinase să salveze copiii. Şi nu avea de gând să o dezamăgească nici pe ea şi nici pe copii. Suferinţa pierderi va trebui să aştepte. Acum trebuia să se concentreze pe salvarea copiiilor.
Se uită fix la oameni în timp ce treceau pe lângă el. Ţipetele lor rezonau cu ură. Ei, nemernicii ar trebui să fie cei pedepsiţi pentru sufletele lor negre. Caitriona, Sorcha şi Niall erau oameni buni şi oneşti. Cum de nu puteau să vadă asta? Ar fi
spus că cei trei fraţi l-au vrăjit, dar nu era adevărat. Daniel nu înţelegea cum aceşti oameni puteau fi atât de răi. Nici nu era sigur că îşi dorea să înţeleagă. După câteva minute dureroase mulţimea îl depăşi. Daniel se îndreptă încet spre manor, încercând să nu facă nici un zgomot. în final, ajunse la uşă. Era încă deschisă iar foaierul fusese complet distrus. Cineva tăiase chiar şi un tablou şi vazele fuseseră sparte. Era dea dreptul o minune că nu le trecuse prin cap să-i dea foc. Daniel era fericit că nu o făcuseră.
Merse prin casă în căutarea lui Ailis şi a copiiilor. Părea că şi mulţimea făcuse acelaşi lucru. Toate camerele fuseseră răvăşite. De abia când a ajuns la capătul scărilor şi-a adus aminte ce îi spusese Caitriona.
Daniel fugi în bucătărie şi în cămară, apoi se uită la podea. Un covor pe care nu îl mai văzuse i-a atras atenţia. Fusese mişcat puţin de mulţime, dar descoperiseră ce ascundea. Nu îl mişcaseră suficient... L-a tras de pe uşa pivniţei şi a ridicat zăvorul. înăuntru i-a găsit pe Ailis, gemenele şi Lachlan. Faţa lui Ailis era umflată de plâns, pletele ei negre încurcate pe spate, îşi puse o mâna pe burtă şi pe cealaltă pe piept.
—Oh, Daniel, spuse ea surprinsă. – Aproape mi-a sărit inima din piept.
— Ai avut o zi înspăimântătoare, spuse el. – Şi încă nu s-a terminat. Dă-mi micuţii şi să ne grăbim. Daniel se întinse şi Ailis îi dădu una din gemene. O puse jos şi o luă pe următoarea. După ce toţi micuţii au fost scoşi, Daniel se întinse să o ajute şi pe Ailis. Copiii erau tăcuţi şi se uitau la el fix. Nu a fost surprins de comportamentul lor. Aveau harul precum mamele lor şi probabil îşi puteau da seama de gravitatea situaţiei. I se făcea rău ştiind că înţeleg, chiar dacă poate nu tot pericolul în care erau. Copiii trebuie să fie doar fericiţi şi să se joace în siguranţă în casa lor. Dar pe aceşti micuţi îi aştepta o viaţă întreagă de durere.
— Unde e Niall? întrebă Ailis.
Dar el nu vroia să îi spună ce s-a întâmplat cu soţul ei. Când au trecut pe lângă el l-a putut vedea mai bine, şi nu era o privelişte plăcută. Faţa îi era neagră şi albastră, şi nu doar din cauză că îl târau. Daniel nici nu era sigur dacă încă mai respira. întru-un fel, ar fi fost mai bine pentru el dacă era deja mort. Ce plănuiau să îi facă era mult mai rău.
în adâncul sufletului ştia că şi Caitriona va avea parte de aceeaşi soartă, şi că într-o bună zi va trebui să le spună asta fiicelor lui. Nu vroia să se gândească la ceea ce urma sau ceea ce probabil deja i se întâmpla soţiei lui. Ar fi alunecat în întuneric şi nu ar mai fi putut să ajute ceea ce mai rămăsese din familia lui. Pe cât de mult îl durea să-şi împingă aceste sentimente deoparte, Daniel îşi înţelegea rolul.

Daniel dădu din cap. – Nu e de bine.
Lacrimi i se rostogoliră pe obraji din nou. Sughiţă şi încercă să îşi recapete răsuflarea. – Este...
—Nu ştiu, spuse el. – Dar nu putem rămâne aici să aflăm. Se vor întoarce după tine şi copii. Trebuie să ne ascundem.
Ailis se uită la copii apoi înapoi la el. îşi putea da seama că ea îşi adunase toate puterile pentru a continua. Stătea dreaptă, iar buzele formau o linie subţire. îşi puse mâna pe burtă şi îi întâlni privirea. – O să pregătesc nişte mâncare să avem pe drum.
—Nu prea multă, spuse el. – Va trebui să mergem pe jos până la următorul sat. Odată ajunşi acolo, vom face un plan unde să ne îndreptăm.
Să meargă în Franţa cu vaporul era cea mai bună opţiune a lor. Era posibil să nu se mai poată întoarcă acasă, dar cel puţin micuţii vor fi în siguranţă. Vânătorii de vrăjitoare din Scoţia nu şi-ar imagina că sunt acolo. Probabil i-ar căuta în satul vecin sau în Anglia. Dar Franţa era puţin cam departe pentru a călători să vâneze pe cineva care credeau că slăveşte o entitate întunecată.
—Bine, Ailis conveni. – Vom avea nevoie de ceva mâncare pentru călătorie. O să iau şi ceva mici obiecte de valoare. Vom avea nevoie de bani şi le putem vinde.
Ailis îl lăsă singur cu micuţii. El îi duse în bucătărie şi se aşezară la masa.
Lachlan se frecă la ochi cu mânuţele. – Sunt obosit, şi căscă. – Când pot să dorm?
—Curând, spuse el.
— Da, zise Moire.
— Da, scumpete, răspunse el.
Semăna atât de mult cu soţia lui că i se frângea inima uitânduse la ea. Aceeaşi ochii albaştri strălucitori şi păr blond-Daniel ar fi vrut să îşi ia fiicele în braţe şi să plângă pentru ceea ce pierdeau. Dacă ar putea schimba lucrurile, ar fi făcut-o, dar acum nu era timp să se gândească la asta. Trebuia să preia controlul şi să se asigure că ceea ce rămăsese din familia lui erau în siguranţă. Odată ce erau în siguranţă va putea să se întoarcă şi poate îşi va putea salva soţia. Se îndoia că ar putea, dar trebuia să încerce.
— îmi e foame, spuse Moire.
— Vrei o felie de pâine cu gem?
Ea dădu din cap fericită. Tăie o felie din pâinea care era lângă un borcan de gem de roşii. Puse gem pe câteva felii şi dădu câte o bucată la fiecare. Deşi ceilalţi nu ceruseră nimic ştia că inevitabil o vor face odată ce Moire va începe să mănânce, începură să mănânce în linişte.
Ailis se întoarse la scurt timp cu un sac mic. El nu întrebă ce a pus în el. îi va spune la momentul potrivit. Se duse la cămară, luă un coş şi îl umplu cu fructe, brânză şi o pâine proaspătă. Era suficientă mâncare până la satul următor, şi poate chiar şi în plus pentru următoarea parte a călătoriei.

—Sunt gata, spuse ea.

Daniel dădu din cap şi se întoarse spre micuţi. – Aţi terminat de mâncat?

Cu toţii dădură din cap. – Putem merge la culcare acum? întrebă Lachlan.
Ar fi vrut să îi poată spune că da. – Mergem într-o aventura, spuse Daniel. – îţi place să joci acest joc cu mama ta.
Lachlan zâmbi. – Vine şi mama?

I se frânse inima. Sărmanul băiat s-ar putea să nu-şi mai vadă niciodată părinţii. Daniel habar nu avea unde era Brian. Caitriona îl instruise doar să o salveze pe Ailis şi pe micuţi. îi lăsă pe restul adulţilor să-şi confrunte soarta.
—De această dată nu, spuse el cu tristeţe. – Haideţi să mergem.
Copiii îl urmară în tăcere. Suspecta că gemenele înţelegeau mai mult decât spuneau. Poate chiar şi Lachlan, dar nu erau dispus să creadă. Cu timpul, va avea încredere în instinctele lui. Micuţii vor trebui să se maturizeze mult mai devreme decât ar fi trebuit. Daniel ar fi dat orice să poată schimba circumstanţele.
Ailis puse săculeţul în coş. îl luă de mâna pe Lachlan şi dădu din cap la Daniel. – După tine, spuse ea.

Daniel le luă de mâna pe Moire şi Lili şi ieşiră din Dalais Manor probabil pentru ultima dată. Nu se uită înapoi nici măcar o dată. Era prea dureros iar inima lui fusese deja sfâşiată suficient pentru o viaţă întreagă

.CAPITOLUL CINCI
Două săptămâni mai târziu...
Caitriona, Sorcha, şi Niall fură târâţi din celulă şi duşi în curte. Soarele o orbi pe Caitriona, se împiedică şi căzu la pământ. Durerea devenise o constantă prezenţă în iadul la care ea, fratele şi sora ei erau supuşi. Dacă ar fi putut să-i blesteme pe diavolii care ar îi torturau ar fi făcut-o.
—Ridică-te, vrăjitoare nemernică, îi porunci Tamhas. – Nu ne prosteşti. Nu te vei ruga la diavolul tău.
Tamhas Gali era singurul diavol pe care îl cunoştea şi ar fi prefer să-şi scoată ochii decât să se roage la el. Catriona se ridică încet în picioare se uită în ochii lui cu sfidare şi îl scuipă. Zâmbi pentru prima dată în mult timp când îi văzu groaza de pe chip. îşi şterse faţa şi apoi îi aruncă o privire plină de ură.
— Vei plăti pentru asta.
—Ce îmi poţi face ce nu mi-ai făcut deja? Râse cu entuziasm. – Nu suntem deja condamnaţi să murim astăzi?
—Cat, controlează-te, spuse Sorcha tăios.
—Nu, las-o, zise Niall. – Poate că pot să ne omoare, dar nu înseamnă să ne lăsăm uşor.
Sorcha închise ochii şi o lacrimă îi alunecă pe obraz. Părul ei, de obicei roşu şi lucitor acum era uscat şi murdar. Fuseseră torturaţi zile întregi. Dacă ar fi mărturisit, ar fi fost cruţaţi de un proces şi sentinţa împlinită imediat. Durerea şi suferinţa lor s-ar fi terminat. De ce nu şi-au făcut viaţa mai uşoară? Nici unul dintre cei trei fraţi nu s-a deranjat să răspundă la acuzaţiile absurde. Au îndurat din motive pe care oameni precum Tamhas Gali nu le vor înţelege vreodată.
Cu cât Tamhas era concentrat pe ei cu atât mai mult timp Daniel şi Ailis aveau să fugă cu micuţii. Nu vroiau ca restul familiei lor să aibă aceeaşi soartă ca şi Brian. Bietul Brian fusese lovit atât de tare că murise înainte de a cădea pe podeau magazinului. Parohul îi povestise cu mare veselie cum murise soţul ei. Dar Sorcha era deja amorţită şi găsise un mod de a-şi bloca harul. în caz contrar, ar fi fost torturată mult mai rău decât orice iar fi făcut Tamhas, fizic sau în orice alt fel.

—Sunteţi pregătiţi să vă întoarceţi în iad? întrebă Tamhas. – Vă trimit acolo cu mare bucurie.
Niall nu se uită la el. Muşchii obrajilor îi zvâcneau dar rămase nemişcat. Probabil că nu voia să-i dea lui Tamhas satisfacţia de a vedea că îl atinsese într- un punct sensibil. Caitriona nu îşi învinovăţea fratele. A simţit o satisfacţie uimitoare când l-a scuipat pe Tamhas. Singurul lucru mai bun de atât ar fi fost să afle că totul era doar un coşmar oribil.
—Dacă sunt condamnat la iad, atunci te voi aştepta cu plăcere până când ajungi alături de mine ca să pot asista la tortura ta de către întunecatul, spuse Niall.
—M-ai blestemat? Culoarea se scurse de pe faţa lui Tamhas.
—Nu, spuse el. – Tu eşti unicul responsabil de soarta ta.
— Leagă-i de rug, a ordonat Tamhas. – E timpul să-i trimitem în mormânt pentru păcatele lor.
Cu toţii au fost împinşi spre ţăruşii mari de lemn care fuseseră puşi în curte. în jurul lor, grămezi de vreascuri. Un om voinic, o trase pe Caitriona şi o legă de unul din ei, fraţii legaţi şi ei de o parte şi alta. Frânghia strânsă i se cufunda în carne. Gemu de durere. Soarele strălucea, dar viziunea ei se întuneca. Capul i se dădu pe spate şi o viziune o pătrunse. Cât de adecvat! Atât de aproape de moarte, o ultimă viziune în viitor.
—Nucă e frumos? întrebă Ailis. – Micuţul meu Samuel. Se aplecă şi îl sărută pe frunte. – Dacă te-ar putea vedea tatăl tău. Se uită în sus şi întâlni privirea cuiva. – Vrei să-l iei în braţe?
—Da, spuse Daniel şi se apropie de pat. —Eun băiat minunat. Niall ar fi mândru.
O lacrimă se rostogoli pe obrazul lui Ailis. Şi-o şterse şi zâmbi. – îmi e dor de el teribil.
Daniel îl înveli pe micuţ fără să se uită la ea. Se lupta din greu să nu plângă. Micuţul începu să plângă în braţele lui şi îi şopti încet, – Micuţule, stai liniştit.
— Voi fi mereu aici cu voi.
Se opri din plâns şi se uită în sus la Daniel. Era un băiat inteligent pentru un nou-născut. Părea să fi înţeles ce îi spusese Daniel. Era oare posibil? Micuţii nu înţeleg lumea din jurul lor câţiva ani de zile. Daniel i-l dădu înapoi lui Ailis.
— O vrea pe mama, spuse el.
— Te pricepi cu micuţii, spuse Ailis. – Mă bucur că eşti aici cu mine. Nu cred că aş fi supravieţuit fără tine.
—Bineînţeles că ai fi supravieţuit, spuse Daniel şoptit. – Şi vei fi o mamă minunată.
Ailis se uită la Samuel şi zâmbi. – Dacă nu l-aş avea pe el, nu aş avea nici un motiv să trăiesc. Fără Niall...
Daniel era cu spatele la Ailis. Nu se mişcă un timp, apoi se întoarse spre ea. înghiţii un nod înainte de a vorbi din nou. Ochii lui erau acum trişti. Nu era distrus, dar nu era nici bine. – Mi-e dor de Cat a mea, şopti el. Şi întotdeauna îmi va fi. Nu am ajuns la timp să o pot salva. Voi regreta asta întotdeauna.
—Nu ai fi putut face nimic, îi spuse Ailis. – Ai fi murit şi tu.
Daniel dădu din cap. – Uneori mă gândesc că ar fi fost de preferat. Dar,da, fu de acord. – Nu aveam cum să-i salvez de la rug. A fost o scenă oribilă pe care nu o voi uita prea curând.
De data aceasta o lacrimă îi scăpă. Se lăsă pradă emoţiilor, suspinele cuprinzându-i tot corpul. Un bărbat puternic în lacrimi era o şcenă cutremurătoare. Se aşeză într-un scaun şi se aplecă, pierdut în agonia pierderii femeii iubite. Când valul de lacrimi a trecut, s-a lăsat pe spate şi şi-a şters faţa. Se uită la Ailis. – Cred că ar trebui să ne căsătorim şi să ne schimbăm numele. Pentru copii. Au nevoie de o viaţă care nu este pătată de moartea părinţilor lor.

—Nu i-au pierdut pe toţi, îi reaminti Ailis. – încă ne au pe noi.

—Da, spuse el. – Şi ne vor avea întotdeauna. Ea dădu din cap. – Ce nume ne vom

pune?

—Noble, spuse el. – Sună frumos. Ea zâmbi. – Da. Aşa e.

Caitriona clipi de câteva ori şi viziunea dispăru. Faţa îi era udă cu propriilei lacrimi. Undeva acolo, în mulţime, se afla dragul ei Daniel-sau se va afla. Nu era sigură când va sosi, dar va fi acolo şi îi va vedea murind. Cât de mult îşi dorea să poată preveni asta, dar poate că putea face ceva pentru el.

Se întoarse spre Tamhas şi zâmbi. – Poate crezi că ai câştigat, dar nimic din ceea ce faci aici nu ne va opri.

— Vom vedea, când vă arde corpul. El chicoti.

Şi zicea că ei sunt diabolici. Caitriona lăsă acest gând la o parte şi se concentră la scopul ei. Focul nu va fi sfârşitul lor. Tamhas trebuia să înţeleagă asta, dar, şi mai important era ca Daniel să audă ce avea de spus. Pentru ca în viitorul îndepărtat, când se va uita la copiii lor să realizeze cât de multe motive avea să trăiască.

— Aprinde focul, îl întărâtă Caitriona. – Dansează în cenuşa noastră, dar indiferent de ce faci astăzi, noi vom continua să trăim. Moartea nu este sfârşitul- moştenirea noastră va dăinui.

—Ce moştenire? întrebă Tamhas. – Acesta este modul tău de a întârzia executarea? Nu va merge. Vei muri. Trăsni din degete spre oamenii cu torţe. – Daţi foc acum. Oamenii aprinseră focul şi priviră cum se întindea prin fân şi lemn. Trosnea în timp ce se aprindea şi fumul începu să îi învăluie.

Sorcha se uită la ea şi murmură,

— îmi pare rău. Lacrimile îi şiruiau pe obraji. Ochii ei erau roşii şi aproape de aceeaşi nuanţă ca şi părul ei roşu.

Caitriona dădu din cap la ea. – Nu te învinovăţi, soră dragă. Ne vom revedea curând. Iadul nu era destinaţia lor finală. Deja îl trăiseră. Numai lucruri bune îi aşteptau de cealaltă parte. Caitriona refuza să creadă că nu va fi aşa. Flăcările începură să-i mângâie picioarele. Respiră adânc prin durere. Era deja în agonie; ce mai conta încă puţină? Nu îi va oferi lui Tamhas satisfacţia de a o vedea slabă. Se uită la el dorind să îi arate determinarea înrădăcinată în interiorul ei. Apoi se întoarse spre mulţime, sperând că Daniel era deja acolo. Nu ar fi vrut să îi vadă moartea îngrozitoare, dar vroia să-i spună pentru ultimă dată cât de mult îl iubea. – Inima mea, singurul om pe care l-am iubit vreodată, sper că ştii ce spun. Noi suntem Triuir Mhora, şi moştenirea noastră sunt copiii noştri. Ne puteţi distruge corpurile, dar harul nostru va continua. Prin ei vom trăi.

Focul îi învâlui. Prin flăcări îl zări pe Daniel la marginea mulţimii adunate să-i vadă arzând. Căldura nu o mai deranja-era imună la toată durerea şi găsise pace în marea de haos. întâlni privirea soţului ei şi zâmbi uşor. Lacrimile îi şiruiau pe faţă şi i-a trimis un

ultim sărut. înţelesese, asta era ceea ce avea nevoie de la el, apoi închise ochii pentru totdeauna

.Extras: Un sărut fermecător

Amanda Mărie

iPrologue

FRANŢA 1605

Moire zâmbi la Ma şi Lili în timp ce frământa o minge de aluat. Ambele erau vizavi de ea făcând propriile lor loturi de amestec. O dungă de făină acoperea obrazul lui Lili, iar şorţul lui Ma avea amprente. Moire îşi imagina că probabil şi ea era acoperită în făină. – Câte pâini trebuie să facem astăzi?

—Nu prea multe. Şase. Ma întoarse aluatul şi începu să-l frământe. – Avem patru comenzi de pâine, două pentru conac, unul pentru han şi unul pentru doamna Moreau. Şi să avem câteva în plus pregătite.

Moire luă o gură de aer şi continuă să frământe aluatul.

Lili îşi dădu o buclă de păr de pe frunte lăsând o dungă proaspătă de pulbere. – Nu ne putem plânge. Suntem norocoşi că atât de mulţi săteni cumpără pâinea noastră.

—Nu mă plângeam, spuse Moire.

Franţa fusese bună cu ea-cu ei toţi. Construiseră o casă plăcută şi o viaţă viabilă aici, în anii de când plecaseră din Scoţia. Tata avea fierăria lui iar mătuşa Ailis, care devenise cu ani în urmă mama lor, suplimenta venitul cu produse de brutărie.

Mai mult decât atât, sătenii au fost buni şi i-au acceptat, atunci când familia s-a stabilit aici. De-a lungul anilor, mulţi le-au devenit prieteni. în plus, unul dintre domnii oraşului o curta. Bastien Roux începuse să-i facă avansuri acum o săptămână şi chiar îi plăcea chipeşul tânăr. Bineînţeles că nu era îndrăgostită, dar era sigură că în timp emoţia se va dezvolta între ei.

Moire puse aluatul la crescut. îi aruncă o privire lui Lili în timp ce se întinse după mai multe făină.

Nu, Moire nu se plângea, cu toate acestea, îşi putea da seama că lucrurile se schimbau. Lili era agitată în ultimul timp şi pretindea că simte o anxietate învăluind satul, iar ea începuse să aibă din ce în ce mai multe viziuni. Lachlan nu vorbea prea mult despre abilităţile lui, deşi devenise mai rezervat în ultimul timp, ceea ce o îngrijora. Samuel era cel mai îngrijorător. Insista că familia ar trebui să părăsească Franţa, dar nu dădea motivul.

Cât îşi dorea să ştie ce se întâmpla.

Avusese trei viziuni săptămâna trecută, dar nu le putea desluşi înţelesul. Primele două erau a 2 femei necunoscute în locuri în care nu mai fusese. Cea mai recentă viziune fusese ceva mai puternică şi durase ceva mai mult, dar tot nu o înţelegea.

Era vecina, văduva Pierre, ghemuită într-un colţ întunecat plângea cerând mila cuiva. – Nu, vă rog. Aţi înţeles greşit. Vă rog, implora ea. Apoi viziunea dispăru la fel de repede cum venise.

Moire exhală lent împingând sentimentul de nelinişte ce crescuse în ea. Poate că ar trebui să le spună lui Lili şi Ma ceea ce văzuse.

—Ce se întâmplă Moire? Lili îşi scutură făina de pe mâini şi îşi aţinti privirea la Moire. – Nu încerca să te ascunzi. Te simt că eşti supărată.

Moire nu era câtuşi de puţin surprinsă pentru că acesta era harul lui Lili, de a simţi emoţiile celor din jur. Făcuse tot posibilul în ultimele zile să îşi

supreseze anxietatea pentru a nu îi alarma pe Lili şi Lachlan. Dar acum nu mai putea. Trebuia să le spună. – Am avut viziuni.
Ma se aplecă peste tejghea, îngrijorarea gravată în liniile fine ale feţei ei. – Spune-ne.
—Mă tem că nu este mult de spus. Sunt mai mult ca flash-uri rapide, care nu dezvăluie nimic, dar îmi dau sentimentul că ceva rău este pe cale de a se întâmpla. Moire se uită spre intrarea cabanei atrasă de scârţâitul uşii. – Tata, eşti acasă… devreme.
Stomacul ei se scufundă când văzu pe Samuel şi Lachlan în spatele lui. Băieţii fuseseră născuţi verii ei, dar deveniseră fraţii ei de mult timp. Ambii posedau propriul lor har-sau haruri în cazul lui Lachlan pentru că el le avea pe toate trei. Samuel avea capacitatea de a vedea culoarea oamenilor şi de a le înţelege
intenţiile sufletului.
Tatăl intră în bucătărie în timp ce Samuel închise uşa grea de lemn a cabanei. – Lachlan a avut o viziune.
—Şi şi Moire. Ma îl îmbrăţişă pe tată iar el îi dădu un sărut pe cap. – Tocmai ne spunea mie şi lui Lili despre viziune.
—Ce ai văzut? Lachlan şi Moire se întrebară unul pe altul în acelaşi timp.
— Tu primul. Moire se aşeză într-un scaun cuprinsă de epuizare.
Un ţipăt strident penetră camera şi Moire sări în picioare. Ce se întâmplă? Se duse lângă tata şi Lachlan la fereastra unde Ma, Samuel, şi Lili curând se alătură.
— Atât de multă frică, şopti cu vocea tremurată.
Doi bărbaţi o târau pe văduva Pierre din casă care lovea şi ţipa. Moire înghiţii cu noduri, dorind să nu se uite, dar în acelaşi timp fără să-şi poată lua privirea.
Samuel a adăugat, – Şi mânie, aura lor este roşie.
Lili se întoarse şi îşi acoperi faţa cu mâinile. – îi este atât de frică ...este atât de supărată. De ce o iau?
Tata îşi puse braţul în jurul ei. – Vino aici. El a condus-o la un scaun şi a ajutat-o să se aşeze apoi s-a întors la ceilalţi. – Lachlan, spune-le ce ai văzut.
Samuel îl trase de braţ pe tata. – Ar trebui să împachetăm ce putem şi să plecăm întâi. Le poate spune pe drum.
Ma îşi puse braţele în jurul lui Samuel şi îl trase aproape. – Taci acum.
Moire se întoarse spre Lachlan muşcânduşi buzele în aşteptare ca el să vorbească.
Se uită la tavan, şi respiră adânc. – Am văzut asta. Arătând spre fereastră. – Văduva Pierre fiind acuzată de vrăjitorie şi luată.
Moire înghiţii un nod. – Şi eu am văzut-o! într-un loc murdar şi întunecat. Era speriată şi cerea mila cuiva.
Tata îşi puse mână puternică pe umărul lui Moire iar ea îşi aplecă capul pe braţul său.
Lachlan dădu din cap. – Mă tem că Samuel are dreptate. Nu mai putem sta mult aici.
Inima lui Moire se scufundă. Nu vroia să părăsească Franţa-să-lase pe Bastien. îşi ridică capul. – De ce nu? Aceasta este casa noastră.
Lachlan îi aruncă o privire mustrătoare. – Am văzut-o pe Lili târâtă în lanţuri. Oamenii îi strigau numele în timp ce o târau. Cabana noastră în flăcări. Ma plângând. Dădu din cap şi oftă. – Trebuie să plecăm înainte ca asta să se întâmple.
—Pe mine? Dar de ce? Se auzi vocea lui Lili.

Tata se uită la Ma. – Cred că a venit timpul să le spunem ce sa întâmplat în Scoţia.

Ma aprobă din cap. – Aşezaţivă.

Moire privi familia asezându-se. – Noi deja ştim.

O lacrimă alunecă pe obrazul lui tata în timp ce îşi clătina capul. – Nu tot.

—Păi, Ma spuse, luând mâna tatălui în a ei, – Nu am plecat din Scoţia pentru că am vrut. Am fugit pentru ne proteja.

—De ce am fugit? Lili se întoarse cu ochii mari la tata.

îşi şterse lacrima de pe obraz. – Mama ta, Dumnezeu s-o odihnească în pace, împreună cu tatăl lui Samuel şi mama lui Lachlan au fost acuzaţi de vrăjitorie. Vocea lui tremura de emoţie şi Lili îşi puse mâna pe braţul lui, masându-l pentru a-l conforta. – Draga voastră mamă mi-a spus să vă protejez.

Scaunul lui Lachlan scârţâi când el se mişcă. – Şi tatăl meu?

— Totul este foarte trist. Ma îşi înclină capul. – Mulţimea care a venit după mama ta l-a lovit atât de tare că l-au omorât pe loc. Plângând, Ma îşi ridică privirea la Lachlan. – Poate că a fost o binecuvântare că a scăpat de rug.

Inima lui Moire palpita. Ar fi vrut să ţipe, să fugă, să uite tot ce i se spusese. Ştia că mama ei murise împreună cu ceilalţi, dar i se spusese că a fost un accident. Doar atât. îşi încleştă mâinile în poală şi se uită la tata. – Iar acum ne aşteaptă aceeaşi soartă?

Samuel se ridică în picioare. – Nu a venit nimeni încă. Trebuie să plecăm înainte să vină.

Ma dădu din cap. – Repede. Luaţi doar ceea ce e necesar şi nimic mai mult decât puteţi căra.

Lili se opri în mijlocul bucătăriei, întorcându-se spre părinţii ei. – Unde mergem? în Spania ca şi ceilalţi?

—Nu, clătină din cap tata, – Vom merge pe jos până la coastă, apoi vom lua un vapor spre Anglia.

— Acum, grăbeşte-te.

Moire o urmă pe Lili în dormitor. Nici una nu a pierdut timpul vorbind în timp ce îşi împacau valizele. Moire terminase şi stătea lângă uşă uitându-se la Lili. Sora ei dulce tremura toată. Aşa va fi pentru tot restul vieţii lor? Ascunzându-şi darurile? Şi aşteptând ziua în care vor trebui să lase totul în urmă din nou? Şi copiii lor?

Moire închise ochii, zdrobită de gânduri şi emoţii. Erau multe lucruri pe care nu le putea controla, dar în acel moment a luat o hotărâre. Le va controla pe cele pe care poate. Se va asigura să nu dea darul mai departe.

—Moire. Deschise ochii şi Lili era lângă ea cu valiza în mână.

—Eşti gata? întrebă Moire.

Lili dădu din cap, o luă înainte, apoi se opri. – La ce te gândeai?

—Că nu mă voi căsători niciodată. Spuse Moire. Lili îşi înclină capul. –

Bineînţeles că te vei căsători.

— Nu. Pentru că refuz să am copii într-o lume atât de rea. Moire îşi ridică umerii.

— Nu voi supune un prunc nevinovat la toate astea.
Lili se uită la ea cu simpatie. – înţeleg, dar sper ca într-o zi să te răzgândeşti.

Comandaţi Un sărut fermecat Aic

iExtras: Charming Her Rogue

Dawn Browe

rCAPITOLUL UNU

Iunie, 18 1914

Lady Catherine Langdon mişca paharul de şampanie şi se uita la bule cum se ridicau pe margine. Muzica violonistului care cânta Sezoanele lui Vivaldi rezona în întreaga cameră. Cat ar fi preferat ceva mai liniştitor care să îi uşureze suferinţa, dar nu avea prea multă putere să exprime ceea ce vrea în viaţa ei. Se considera o femeie modernă, şi totuşi, trebuia să continue să urmeze ceea ce era dictat de societate. La douăzeci şi unu de ani i-ar fi plăcut să aibă propria reşedinţă şi să-şi poată folosi moştenirea cum vrea. Dar asta nu era soarta ei. Tatăl ei se asigurase că are un gardian al tuturor lucrurilor şi că nu va avea acces la fonduri pentru încă patru ani. Dacă se căsătorea, îi reveneau soţului ei. Cat nu avea nici o intenţie să permită ca un lucru atât de arhaic să i se întâmple. Nici un bărbat nu ar avea vreodată putere asupra ei.

—Şi dumneavoastră vi se par aceste mese plictisitoare? un bărbat întrebă din spatele ei.

Fusese atât de prinsă în propriile-i gânduri că nici nu-i observase prezenţa până când nu a vorbit. Cat se întoarse să vadă cine era. Era destul de înalt şi profetic. Unele femei ar putea fi intimidat de asta, dar nu Cat. Avea părul la fel de întunecat ca noaptea-deşi nu la fel de negru ca al ei. Era brăzdat de şuviţe deschise, sugerând că petrecuse ceva timp în lumina soarelui. Un fir îi atârna pe frunte într-o buclă atrăgătoare. Ochii lui străluceau ca smaraldele hipnotizând-o pentru câteva secunde, până când şi-a revenit.

—Da. Pot fi destul de plictisitoare, confirmă ea. – Dar se pare că sunt o necesitate pentru ambasador. Sir Benjamin Villiers, tutorele ei, lucra ca secretar al ambasadorului. Cat locuia în Franţa, împreună cu el, de când murise tatălui ei acum mai bine de un an. Alte femei ar fi fost încântate să trăiască în Paris şi să aibă acces la ultima modă, dar nu ea-niciodată. îşi dorea mult mai mult decât rochii frumoase şi accesorii strălucitoare. Erau frumoase şi aprecia că nu trebuie să aibă grija banilor. Dar unele lucruri erau mult mai importante decât asta.

Studia în secret pentru a fi asistentă medicală. Sir Benjamin ar fi fost oripilat dacă ar fi aflat. Spera ca el să nu afle. Cu climatul actual al lumii politice se temea că astfel de abiltăţi s-ar putea dovedi necesare, deşi se ruga ca instinctele ei să se dovedească greşite.

Anumite daruri existau în familia ei de secole. Unii dintre strămoşii ei fuseseră persecutaţi ca vrăjitoare. Mama ei fusese un descendent direct al acestei linii, iar acum ea. Numele de Catherine provenea de la o variaţie a uneia dintre acele vrăjitoare-Caitriona. Cat avea chiar şi acelaşi dar ca femeia care fusese judecată drept vrăjitoare şi slujitoare a diavolului. Cei care nu le înţelegeau abilităţile le credeau imorale, dar familia ei le considera o binecuvântare de undeva bun.

Moştenise părul negru al tatăl ei, fostul Duce de Grantiy, dar ochi săi albaştri ca safirul erau de la mama ei. Titlul tatălui ei trecuse la un văr pe care de abia îl cunoştea. Mama ei murise la naştere, după una din multele încercări de a îi da ducelui un moştenitorul de care avea nevoie cu disperare – sau mai

bine spus- dorea. Din păcate, nici mama ei nici copilul nu supravieţuiseră. Era complet singură pe lume, şi, uneori, asta era mai mult decât putea suporta. Dar darurile, uneori, veneau în trei. Fusese cumva binecuvântată cu toate abilităţile, dar una era predominantă. Premoniţiile ei nu erau viziuni, dar mai mult sentimente accentuate ale emoţiilor celor din jur. Era cea mai puternică capacitate dar uneori nu putea descifra ce înseamnă. Acest om proiecta un lucru clar-secrete. Ascundea ceva, şi se putea dovedi a fi ceva care ar putea avea impact asupra întregii lumi.
— Unii oameni au nevoie de evenimente sociale pentru a funcţiona, spuse cu un ton calm. – Eu nu mi-am pus niciodată baza în ele. Ţie îţi plac?
—Nu în mod special, răspunse ea. – După cum aţi menţionat-sunt mai mult obositoare decât distractive. Dacă nu-ţi plac ce te aduce aici. Oaspeţii ambasadorului sunt, în general, din înalta societate.
întâlnise numeroase persoane îngâmfate. Cat nu găsise pe nici unul dintre ei deosebit de demn de remarcat. Nu se baza pe darurile ei pentru a avea o epifanie în ceea ce-i privea. Din experienţă, când cineva vorbea atât de mult despre ei înşişi, de obicei, însemna că nu sunt atât de importanţi. Cei tăcuţi erau cei pe care trebuia să-i observe şi să-şi dea seama cine sunt. Ca bărbatul de faţă-el începuse conversaţia, dar nu divulgase prea mult despre el.
—Nu să mă laud cu legăturile mele. Se întinse şi luă un pahar de şampanie de la un chelner ce trecea pe lângă el. Bărbatul puse paharul la gură şi bău lichidul spumos. Din nou, Cat rămase vrăjită de el şi comportamentul lui. Era enigmatic. Ce joc juca? Lăsă paharul în jos şi îi întâlni privirea. – Nu crezi că este mult mai bine să te comporţi ca ceilalţi pentru a nu fi observat?
Ea nu înţelegea cum ar putea el trece neobservat. Era cel mai chipeş bărbat din cameră, plin de farmec şi aroganţă, dar poate că îi arăta doar ei acea parte a lui. Părea într-adevăr a fi un om cu multe feţe. – Nu am fost niciodată o persoană prea retrasă, răspunse ea. – îmi place interacţiunea socială – de cele mai multe ori. De fapt, aproape că avea nevoie de ea.
—Da. Nu, prea ai avea cum. O femeie ca tine iese în evidenţă chiar şi într-o mulţime. Probabil că ai numeroşi pretendenţi.
—Nu în mod special, răspunse ea. – Cel puţin nu aici, în Franţa. Acasă am avut câţiva. Nici unul dintre ei nu îi făcuse inima să-i bată mai repede sau reuşise să îi taie respiraţia. Dar acest om da. Avea ceva care o făcea să vrea să se apropie de el, să-l atingă, şi poate chiar să-şi pună buzele pe ale lui. Pur şi simplu-el era periculos pentru bunăstarea ei, şi ea nici măcar nu îi ştia numele încă.
—Păcat! Mai luă o înghiţitură din vinul spumant. – Presupun că eşti ca şampania asta. Dulce, ispititoare şi plină de plăcere după o singură înghiţitură.
Trebuia să fie un şarlatan de cel mai rău tip. Un domn nu ar spune asemenea lucruri atât de scandaloase unei doamne. Credea că era o cipriotă angajată pentru plăcerea bărbaţilor de la petrecere? Nu erau multe femei prezente. Aşa era natura muncii politice – femeile rămâneau acasă cel mai des. Singurele doamne acolo erau soţiile diplomaţilor şi angajatele. Cat era singura femeie neataşată. Poate că răstălmăcea prea mult ceea ce spusese.
—Domnule, sunteţi prea îndrăzneţ. Se încruntă puţin. – Insist să vă cereţi scuze.
El îşi ridică o sprânceană. – Nu sunteţi nici unul din lucrurile pe care le-am menţionat? Buzele lui formară un zâmbet păcătos. La naiba cu el şi faţa lui superbă. – Nu cred.

—Nu sunt o doamnă pe care o poţi insulta fără consecinţe. La naiba, era fiica unui duce. Cat îşi ridică bărbia şi îl pironii cu o privire arogantă. – Ştiţi cine sunt?
El chicoti uşor. – Cred că toată Franţa este conştientă de descendenţa dumneavoastră – cu siguranţă toată lumea din Anglia este.
Cat respiră adânc şi se pregăti pentru contradicţia iminentă. Acest om o atinsese greşit, şi corect, în acelaşi timp. îşi dorea cu ardoare să nu-l considere atât de atractiv. Corpul ei aproape fredona de bucurie în prezenţa lui. îşi urmase întotdeauna instinctele în trecut; cu toate acestea, era convinsă că în cazul lui ar fi mai bine să exercite prudenţă. Era capabil să-şi ascundă o parte din el de darurile ei şi nu putut avea încredere în el din cauza asta. Ce îl făcea special?
— Atunci de ce continui să fii atât de nepoliticos? Nu putea nicicum discerne motivaţia lui de a fi atât de arogant şi condescendent. Ea era amabilă cu toată lumea iar el o făcea să vrea să lovească pe cineva pentru prima dată în viaţa ei. – Ce v-am făcut ca să fiţi aşa cu mine?
—Nimic. Ridică el din umeri. – Mă intrigaţi şi m-am gândit să vă determin temperamentul.
—Ohh ... Dacă ea ar fi fost genul de femeie isterică deja ar fi ţipat la el. – Eşti de nesuportat.
—Mulţumesc. Buzele lui tremurau şi amuzamentul aproape că dansau în ochii lui. – Mă mândresc cu faptul că pot să activez oamenii în cele mai neaşteptate moduri.
Ea îşi dădu ochii peste cap. – în acest caz, puteţi considera obiectivul atins. Cat îl ura. Era cel mai rău tip de om şi nu înţelegea ce găsise atât de atrăgător înainte. Se putea duce dracului din punctul ei de vedere. Ar fi o zi minunată dacă nu ar mai intra în contact cu el vreodată. Unii diavoli chipeşi nu trebuie încurajaţi, iar el era printre primii pe listă.
—Dansează cineva la chestiile astea? Se uită în jurul camerei. – Se pare că majoritatea sunt fericiţi să vorbească despre subiecte insipide, care sunt sigur că mă vor adormi.
— Lăsaţi-mă să ghicesc, spuse ea. – Vă consideraţi pe dumneavoastră şi totul despre dumneavoastră simbolul a tot ceea ce este stimulant în lume. Dumnezeu s-o ocrotească de toţi cei care credeau că lumea se învârte în jurul lor. Nu avea nevoie de atenţie de la genul ăsta.
—Deloc, răspunse el calm. – Dar nu sunt atât de plictisitor încât să pun pe cineva într-o stare de inerţie. Făcu un gest către un grup din apropiere. – Doar uită-te la ei toţi – feţele lor fac aluzie la serenitate – practic dorm în picioare.
Cat oftă. – Dacă sunteţi atât de plictisit de ce mai sunteţi încă aici? De fapt, de ce continua să vorbească cu el? Era mai mult decât iritată era deja enervată. – Ai putea merge acasă şi totul va fi bine în lumea ta Domnul....
— Lord, întrerupse el. – Nu am fost niciodată un simplu domn.
Bineînţeles că era un Lord. Aroganţă ca a lui era normală pentru mulţi, dar cei din clasa lui erau plini de ea. Nu era de mirare că o emana cu fiecare respiraţie, şi nu-şi cerea scuze pentru ea. – Da, mă rog ...în mintea ei rugându-se pentru răbdare. – Pentru a vă răspunde la întrebarea anterioară acest eveniment nu a fost menit să aibă dans. Este o cină şi conversaţie. Dacă doriţi mai mult decât atât ar trebui să participaţi la balul de la sfârşitul săptămâni. Sunt sigură că un Lord ca dumneavoastră nu va avea nici o problemă în a găsi o parteneră dispusă să danseze.
— Veţi dansa cu mine?

Ar fi fost politicos să spună că da. Acestea erau aşteptările oricum ... – Categoric nu. Nu se putu abţine să o spună. – Nu cred că aş putea termina un dans înainte de a-mi dori să vă strâng de gât. Cel mai bine este să ne cruţăm dezastrul.
în loc să se simtă jignit el rânji, ca şi cum l-ar fi complimentat. Era un ticălos. – Cred că te plac.
— Te rog, nu, spuse ea. – Nu trebuie să mă flatezi. Să te plac este ultimul lucru pe care mi-l doresc.
La începutul conversaţiei lor chiar i-ar fi plăcut. Acum, că petrecuse ceva timp în compania lui se răzgândise. Era frumos, şi avea ceva care o atrăgea, dar era total nepotrivit pentru ea. Din experienţa ei cel mai bine era să taie toate legăturile în situaţii ca aceasta. Cat nu avea nevoie de nici o durere de inimă în viaţa ei.
— Ah, se aplecă înspre ea. Căldura lui emana înspre ea în valuri. – Dar te fascinez. Dacă te ajută cu ceva eu sunt la fel de fermecat de tine.
— Vă asigur că asta nu a fost intenţia mea. Se îmbujoră şi o cuprinse căldura. Sorbi din şampanie neştiind cum altfel să reacţioneze la atenţia primită. – Nu o lua prea în serios.
—Mă tem că deja am făcut-o. El îşi ridică paharul în semn de noroc. – Dar eu ştiu când să mă închin în faţa cuiva. Pentru tine, draga mea, Lady Catherine. Sorbi din şampanie apoi făcu cu ochiul. – Până când ne vom revedea, pentru că sunt sigur că se va întâmpla.
Cu aceste cuvinte, ieşi din cameră. Nimeni nu observase toate astea şi se întreba dacă el fusese doar o fantasmă. Dar, premoniţiile ei nu funcţionau în acest fel. Era real şi fusese prezent în cameră. Cuvintele lui de despărţire erau ca un semn. Cat era convinsă că se vor mai vedea mai mult decât o dată. într-un fel sau altul, destinele lor erau interconectate. Nu se înşelase niciodată; cu toate acestea, era prima dată când se şi temea dar se simţea şi reîvigorată în acelaşi timp.

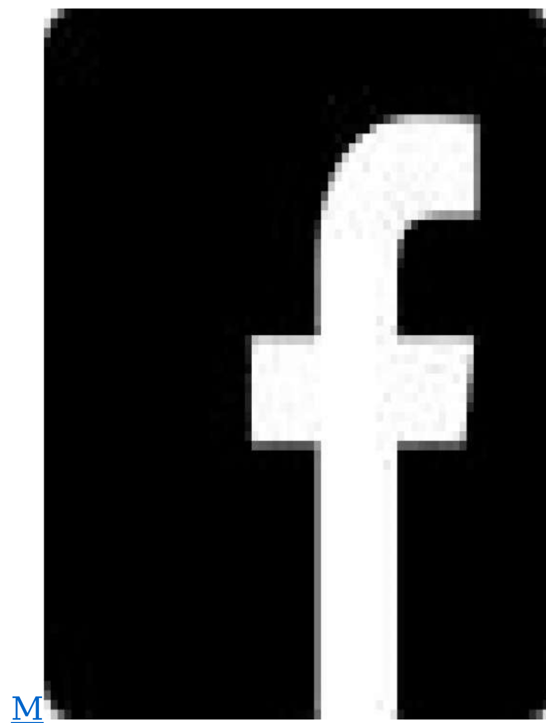
Click aici pentru a comanda Charming ei Rogu

eDESPRE AUTOARE

USA Today o numeşte una dintre cele mai vândute autoare. DAWN BROWER scrie atât romane romantice istorice cât şi contemporane. întotdeauna există poveşti în mintea ei; dar nu a crezut că le va putea da viaţă. Creativitatea ei a găsit în sfârşit un mod de manifestare.

A fost singura fată dintre cei şase copii. îşi creşte singură cei doi băieţi adolescenţi şi viaţa ei nu este plictisitoare nici măcar o clipă. Pasiunea ei este lectura şi apreciază toate genurile ei.

WWW.AUTHORDAWNBROWER.CO

M

BB

g

De asemenea autor DAWN BROWER

Broken Pearl
Deadly Benevolence
A Wallflower's Christmas Kiss
A Gypsy's Christmas Kiss
Snowflake Kisses
Begin Again
There You'll Be
Better as a Memory

Won't Let Go
Enduring Legacy
The Legacy's Origin
Charming Her Rogue
Scandal Meets Love
Love Only Me (Amanda Mariel)
Find Me Love (Dawn Brower)
Bluestockings Defying Rogues
When An Earl Turns Wicked
A Lady Hoyden's Secret
One Wicked Kiss

Earl În Trouble All the Ladies Love Coventry

Marsden Descendants
Rebellious Angel
Tempting An American Princess
Marsden Romances
A Flawed Jewel
A Crystal Angel
A Treasured Lily
A Sanguine Gem
A Hidden Ruby
A Discarded Pearl
Novak Springs
Cowgirl Fever
Dirty Proof
Unbridled Pursuit
Sensual Games
Christmas Temptation
Linked Across Time
Saved by My Blackguard
Searching for My Rogue
Seduction of My Rake
Surrendering to My Spy
Spellbound by My Charmer
Stolen by My Knave
Separated from My Love
Scheming with My Duke
Secluded with My Hellion
Heart's Intent
One Heart to Give
Unveiled Hearts
Heart of the Moment
Kiss My Heart Goodbye
Heart in Waiting
Broken Curses
The Enchanted Princess
The Bespelled Knight
The Magical Hunt
Ever Beloved
Forever My Earl
Always My Viscount
Infinitely My Marquess
Kismet Bay
Once Upon a Christmas
New Year Revelation
All Things Valentine
Luck At First Sight